

CRvB 26 november 1991, AAW 1990/V 9
(mrs. Hermans, Van Voorst, De Guasco)

Uitspraak in het geding tussen Th.F. S. te A., eiseres, en het bestuur van de Nieuwe Algemene BV, gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij brief van 11 oktober 1988 is vanwege gedaagde aan eiseres kennis gegeven van de beslissing om de aan haar - in het kader van art. 57 van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) - in het verleden toegekende vervoersvoorziening in de vorm van een auto in bruikleen, en leefkilometervergoeding en een studiekilometervergoeding met ingang van 9 februari 1989 te beëindigen. Een afschrift van die brief is aan deze uitspraak gehecht. (Niet opgenomen.) De Raad van Beroep te Amsterdam heeft bij uitspraak van 28 november 1989 het tegen voormelde beslissing ingestelde beroep gegrond verklaard voorzover betrekking hebbend op de beëindiging van de vervoersvoorziening ten behoeve van studie, deze beslissing inzoverre vernietigd - onder bepaling dat gedaagde ter zake een nieuwe beslissing dient te nemen - en het beroep voor het overige ongegrond verklaard.

Eiseres is bij gemachtigde mr. P.J. E., advocaat te A., van die uitspraak in hoger beroep gekomen. Op de bij aanvullend beroepschrift (met bijlagen) aangevoerde gronden is de Raad verzocht de aangevallen uitspraak te vernietigen, voor zover betrekking hebbend op de beëindiging van de leefkilometervergoeding en opnieuw rechtdoende - onder volledige vernietiging van de bestreden beslissing - te bepalen dat eiseres met terugwerkende kracht tot 9 februari 1989 in aanmerking komt voor deze vergoeding.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad op 12 november 1991, waar eiseres, zoals schriftelijk aangekondigd, niet is verschenen en waar gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. F.W.M. K., werkzaam bij het Gemeenschappelijk Administratiekantoor.

II. Motivering

De Raad gaat uit van de feiten die de eerste rechter in de aangevallen uitspraak - in rubriek 2 onder het hoofd 'Feiten en procesverloop' - als vaststaand heeft aangenomen.

In dit geding is nog slechts aan de orde de vraag of de in de bestreden beslissing vervatte beëindiging per 9 februari 1989 van de aan eiseres in het verleden toegekende leefkilometervergoeding in rechte stand kan houden. Namens eiseres is tegen die beslissing in hoger beroep een drietal grieven opgeworpen, welke ook reeds in eerste aanleg waren aangevoerd en welke in de aangevallen uitspraak - samengevat - zijn weergegeven. De Raad heeft terzake het volgende overwogen.

De Raad is met de eerste rechter van oordeel dat eiseres door de aanvulling van de bestreden beslissing bij contra-memorie in eerste aanleg niet in haar processuele belangen is geschaad. Nog daargelaten dat art. 16 AAW ook reeds was vermeld in de brief van de Gemeenschappelijke Medische Dienst van 13 januari 1988, waarbij eiseres nogmaals werd gewezen op de mogelijke gevolgen van haar weigerachtige houding welke thans bij de bestreden beslissing zijn geeffectueerd, en dat deze beslissing zodanig duidelijk en begrijpelijk was gemotiveerd, dat eiseres - gelet ook op de briefwisseling die daaraan is voorafgegaan - zeer wel heeft begrepen om welke reden tot beëindiging van de in geding zijnde voorziening werd besloten, heeft eiseres gelet op het verhandelde

ter terechtzitting van de Raad van Beroep ook de mogelijkheid om zich tegen de inhoud van die contra-memorïe te verweren ten volle benut.

De Raad verenigt zich ook met het oordeel van de eerste rechter - en de daaraan ten grondslag gelegde overwegingen - dat eiseres en haar partner, ten tijde in dit geding van belang, duurzaam een gezamenlijke huishouding voerden in de zin van art. 44, lid 3, AAW. Met name het notariële samenlevingscontract van 20 maart 1987 laat hierover geen enkele twijfel bestaan. Derhalve doet zich hier de situatie voor als omschreven in het tweede lid van art. 44 AAW, ingevolge welke bepaling (voor de toepassing van het eerste lid) mede als echtgenoot worden aangemerkt niet gehuwde personen van verschillend of gelijk geslacht, die duurzaam een gezamenlijke huishouding voeren, tenzij het betreft personen tussen wie bloedverwantschap in de eerste of tweede graad bestaat. De Raad heeft in hetgeen van de zijde van eiseres met een beroep op het bepaalde in art. 26 Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (Verdrag van New York, 19 december 1966, voor Nederland goedgekeurd bij wet van 24 november 1978, Stb. 624) is aangevoerd geen reden gezien om laatstvermelde bepaling van de AAW buiten toepassing te laten. Zoals de Raad reeds heeft beslist in zijn uitspraak van 10 juli 1991, geregistreerd onder nummer AOW 1988/59 (Zie RSV 1992/21.) - waarbij de uitspraak van de Raad van Beroep te 's-Hertogenbosch van 5 oktober 1988, nummer AOW 1987/2273, waarop eiseres zich in dit verband beroept, is vernietigd - is er, wanneer het enerzijds gaat om ongehuwde personen die duurzaam een gezamenlijke huishouding voeren, dat wil zeggen, gezamenlijk voorzien in de kosten van huisvesting en gezamenlijk bijdragen in de kosten van huishouding, dan wel op andere wijze in elkaars verzorging voorzien, en anderzijds om bloedverwanten in de eerste of tweede graad die gezamenlijk in huisvesting voorzien en een gezamenlijke huishouding voeren, geen sprake van gelijke gevallen en kan dan ook niet worden gezegd dat het verschil dat in art. 1, lid 3, Algemene Ouderdomswet - zijnde een bepaling die gelijkkluidend is aan art. 44, lid 2, AAW - wordt gemaakt ten aanzien van ongehuwd samenwonenden die wel of niet bloedverwant van elkaar zijn, met art. 26 IVBPR in strijd zou zijn. Op grond van het bepaalde in art. 1, aanhef en onder 2e, van de Beschikking van de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 24 maart 1983, nr. 31 056/IIIId (Stcrt. 1983, 59), het zogeheten Besluit inkomensgrens vervoersvoorziening buitenshuis/AAW, zoals gewijzigd bij het met terugwerkende kracht tot 1 januari 1987 in werking getreden Besluit van 18 mei 1987, nr. 86/4465/IIIId (Stcrt. 1987, 96) dient eiseres voor de toepassing van dat besluit dan ook als echtgenoot te worden aangemerkt. Ingevolge het bepaalde in art. 3, lid 6, van dit besluit dient in deze situatie ten aanzien van de vaststelling van het inkomen, dat bepalend is voor het antwoord op de vraag of de in dat besluit bedoelde inkomensgrens wordt overschreden, in aanmerking te worden genomen het gezamenlijk inkomen van beide echtgenoten. Zoals de eerste rechter bij de aangevallen uitspraak terecht heeft overwogen, is mitsdien het inkomen van de partner van eiseres voor het uitvoeringsorgaan van de AAW een met het oog op een juiste uitvoering van voormeld besluit relevant gegeven.

Voor wat betreft het antwoord op de vraag of eiseres met een beroep op haar recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van haar en haar partner een deugdelijke grond aanvoerde voor haar weigering om de haar vanwege de bedrijfsvereniging ter zake gestelde vragen te beantwoorden, onderschrijft de Raad in grote lijnen hetgeen de eerste rechter ter zake in de aangevallen uitspraak heeft overwogen.

De Raad is van oordeel dat, zo hier al inbreuk werd gemaakt op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van eiseres en haar partner, de ernst van deze inbreuk in het licht van de omstandigheden toch zodanig gering te

achten is dat het belang dat is verbonden aan de uitvoerbaarheid van de hier gestelde wettelijke regels en dat door het verzamelen van de bedoelde gegevens wordt gediend of redelijkerwijs kan worden gediend, hiervoor een voldoende rechtvaardiging vormde.

Gelet op het bepaalde in art. 16, lid 1, AAW en in aanmerking genomen de aan deze bepaling door de Raad reeds in zijn uitspraak van 28 juni 1978 (AAW 1978/94), gepubliceerd in RSV 1978/342 gegeven uitleg, was gedaagde mitsdien bevoegd de handicap van eiseres, waarop de aanspraak op de onderhavige voorziening is gebaseerd, buiten aanmerking te laten, zodat aan verdere verlening van die voorziening de grondslag - zij het fictief - is komen te ontvallen.

De Raad dient tenslotte nog, gelet op art. 23 AAW, te beoordelen of de wijze waarop gedaagde van de hem in art. 16, lid 1, AAW verleende bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in overeenstemming is met de redelijkheid. Deze vraag beantwoordt de Raad bevestigend. De Raad heeft daarbij laten wegen dat eiseres herhaaldelijk bij brief is gewaarschuwd voor de gevolgen van haar weigerachtige houding en dat de beeindiging van de onderhavige voorziening uiteindelijk is geëffectueerd met inachtneming van een termijn van zes maanden, nadat zij bij brief van 9 augustus 1988 van de voorgenomen beeindiging in kennis was gesteld. Gezien het vorenoverwogene moet worden beslist als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende in naam der Koningin!

Bevestigt de aangevallen uitspraak.